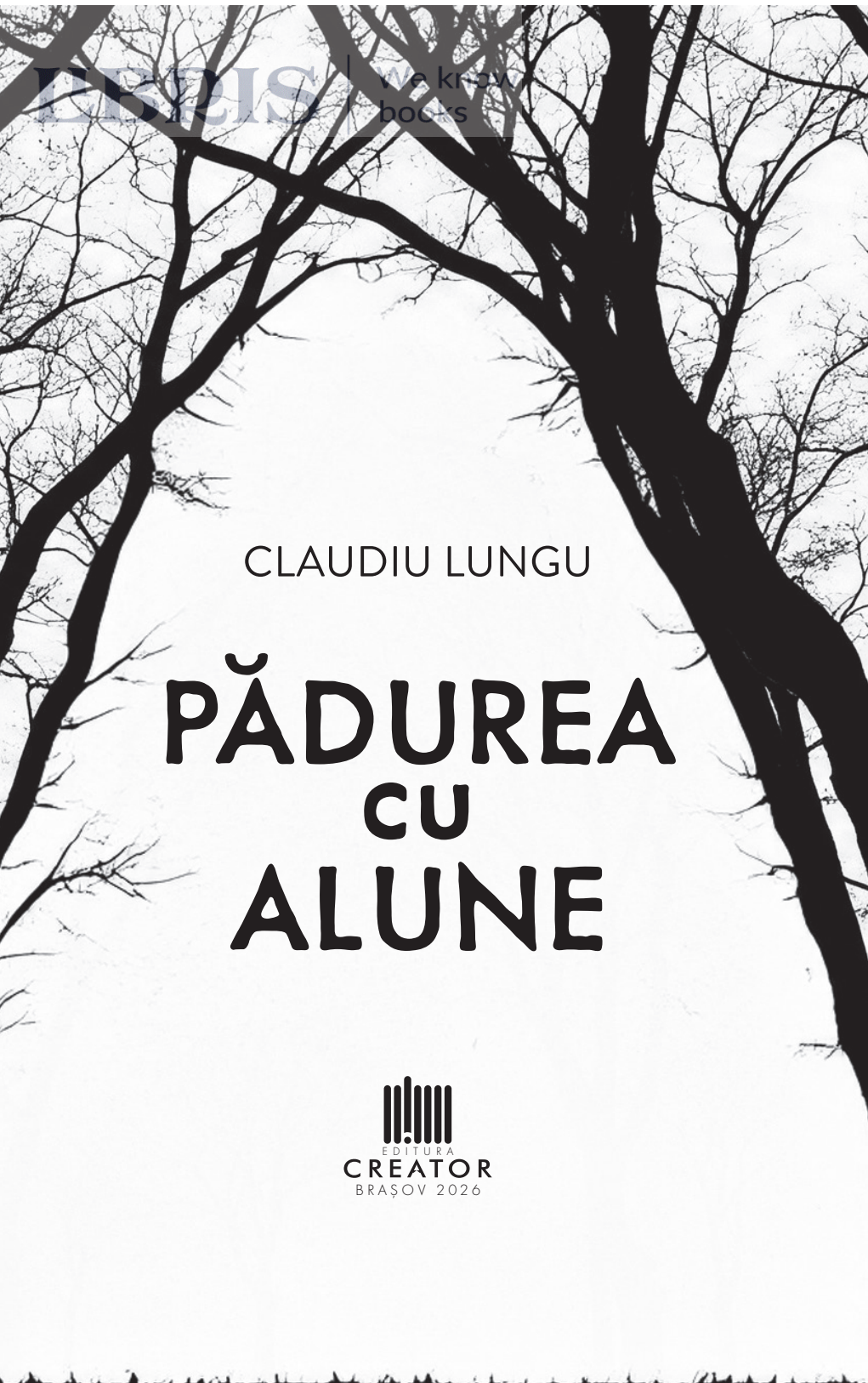

LIBRIS

we know
books

CLAUDIU LUNGU

PĂDUREA CU ALUNE

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2026

Niciodată nu mi-a plăcut vara. Mereu am simțit că sunt obosită când mă izbește căldura ce se împrăștie prin aer sub razele soarelui. Momentele acelea când în casă e cât de cât răcoare, afară sunt peste treizeci de grade, iar perdelele acoperă geamul, astfel încât în cameră e o atmosferă de crepuscul care parcă mă invită să ațipesc. Măcar cinci minute. Probabil mai mult, o oră. Sau chiar mai multe ore. Momentele acelea se simt ca o mică bucațică de rai. Oarecum, ca un drog, în același timp. În general, dormeam de la amiază până spre după-masă. Erau zile când mă trezeam și pe la șase. După o dimineață plină de drumuri prin curte și dat de mâncare animalelor, somnul ăsta era tot ce aveam nevoie. După ora șase, când ieșeam din casă, soarele începea să își mai piardă din putere și parcă nu răzbea în adierea vântului. Cât de mult detest

căldura! Și stau la munte, nici nu pot să-mi închipui cum e să trăiești o viață la București, între betoanele alea care funcționează ca un fel de plapumă. Captează căldura razelor fierbinți și o degajă mai departe între blocuri. Practic, metropolele sunt niște pături de lână ce-ți acoperă întreg corpul când te bagi în pat. Doar că pătura e de beton, iar afară e vară. Prin dormitul peste zi în timpul verii, fentez soarele. Asta dacă nu cumva mă trezește mama ca să mă trimită undeva. Atunci, parcă se dezlănțuie iadul.

— Elena! Du-te, te rog, până la unchi-tău, cere-i niște putini¹ mari, nu ne ajung gălețile pentru lapte și pe marți vrea tată-tu să facem cașul.

Normal! Fix acum trebuia să facă mama inventarul! Tata nici măcar n-a coborât de pe munte încă, da' ea deja pregătește gălețile și cheagul. Nici nu înțeleg de ce mai fac atâta caș. Mie nici nu-mi place. Și cât vinde la piață mama din el, abia dacă-și scot banii. Atâta muncă și bătaie de cap pentru nimic... Și dacă le zic ceva, hopa, direct sar cu gura pe mine, ba că-s leneșă, ba că am uitat cine suntem și alte baliverne. Așa că mai bine fac mai repede ce mă roagă și după îmi văd de treaba mea. Dar somnul era așa de bun...

1. Vas de lemn, de obicei de forma unui trunchi de con, făcut din doage legate cu cercuri și folosit mai ales la păstrarea unor brânzeturi, murături etc.

— Bine, mamă! Mă duc acum... Trebuie să mai iau și altceva pe drum?

N-aș mai avea chef să iau nimic, categoric, dar mai bine iau tot ce e de luat dintr-o tură decât să mă plimbe pe drumuri toată ziua...

— Nu, draga mea! Atât. Salută-l pe Gelu și din partea mea. Și ia pâinea asta, am făcut-o proaspătă de dimineață. Dă-i-o lui, îi place mult pâinea făcută de mine.

Mama iese din bucătărie și-mi întinde o plasă în care a pus o pâine și o sticlă de țuică. Se uită la mine, zâmbește și pleacă în grădină. Probabil merge să ia ceva din șopron. Sau merge la vaci să verifice dacă mai au mâncare. Habar n-am. Muncește prea mult, mereu face ceva, mereu gătește ceva, mereu mută ceva. N-are stare, pur și simplu își găsește tot timpul ceva de făcut. Cred că nici noaptea nu stă liniștită în pat. Îmi tot spune că cine stă la curte are câte ceva de făcut întotdeauna. Și neam de neamul nostru a stat la curte... Probabil de-aia mă face tata leneșă. Că nu sunt ca mama. Nici nu vreau să fiu. Nici nu vreau să stau la casă măcar. Cam așa e: cel de la munte vrea la mare și cel de la mare vrea la munte. Așa și eu, aș da orice să stau la bloc, să nu mă mai trezesc cu noaptea-n cap ca să am grijă de animale, să nu mai prășesc prin grădină, să mătur frunzele de pe alee... Efectiv să stau într-un bloc și să nu mă intereseze ce e în jurul lui. Că doar nu-i al meu! Al meu e doar apartamentul. Ce viață lipsită de griji... Ce viață liniștită...

Ies din casă și mă izbește canicula de afară. Ce răcoare era la mine în cameră... Acum, ce să mai fac? Scot telefonul și văd că e ora două jumate. Genial! Treizeci și două de grade! Mă duc până la unchiu' Gelu prin arșița asta, încerc să mă feresc și eu cum pot de soare, pe sub umbra copacilor de pe marginea drumului. Nu că ar fi cine știe ce rezolvare asta, dar măcar încerc. Drumul și așa nu durează mult, casa unchiului meu e la vreo zece minute de mers de la a mea. Iarna, când e zăpada mare, durează mai mult de zece minute, dar, la ce ierni am avut în ultimii ani... Nici nu se mai pune problema. Și categoric prefer să merg prin frig decât prin căldura asta!

Pământul e crăpat de la secetă. Nu țin minte să fi plouat din iunie, înainte să se termine anul școlar. Deja e finalul lui iulie, suntem pe la mijlocul verii și n-a dat strop de apă. Strada noastră e chiar pe marginea Jiului și continuă așa până la ieșirea din oraș. Practic, ca să ajungem în oraș, trebuie să trecem podul. Înainte erau trei poduri peste Jiu, în Bărbăteni¹, acum au mai rămas doar două. Când a fost inundația aia mare de la Valea de Pești² în urma unei ploi abundente de câteva zile, au fost nevoiți să dea drumul barajului și nivelul apei

1. Cartier al municipiului Lupeni, județul Hunedoara.

2. Baraj ce delimitează lacul de acumulare cu același nume aflat la marginea localității Câmpu lui Neag; Este sursa principală de alimentare cu apă a Văii Jiului

a crescut cu câțiva metri. Noroc că avem șarpă¹ solidă făcută în jurul caselor și dig pe marginea râului, altfel ne-ar fi inundat curțile tuturor. Când a venit apa cu putere mare, a măturat podul din lemn. Pe el treceam cel mai des când mergeam la Penny. Acum au mai rămas doar podul din beton și cel din metal.

Ajung în dreptul unei stânci mari unde mă jucam când eram mică. E înaltă de câțiva metri, așa că ține ceva umbră pe marginea Jiului. În plus, e și o salcie mare lângă ea. E locul perfect de stat dacă vrei să mergi la scăldat. Mă abat puțin de la drum și arunc o privire spre mal. Sunt vreo cinci-șase copii ce stau în apă, se joacă de zor. Țipă, se stropesc unii pe alții, sar de pe mal. Apa e atât de mică din cauza secetei, încât nu le ajunge decât până la buric. În verile când eram de vârsta lor, apa era suficient de adâncă încât să sărim în ea de pe stâncă. Acum, probabil ai da cu capul de pietre dacă ai încerca. Cu toate astea, ei se joacă. Sunt fericiți. Nu se gândesc că e prea cald. Nu se gândesc că e apa prea mică. Doar se bucură de ceea ce au. Vor mai crește ei și după nu vor mai ieși în toiul amiezii din casă, vara, pe caniculă.

Și gunoaiele ce stau pe malul apei sunt efectiv dezgustătoare. Nu erau la fel de multe când eram mică.

1. Suprafață înclinată, taluz de pământ, de pietriș, de zidărie care mărginește terasamente, exploatări miniere, șanțuri, cursuri de apă sau unele construcții.

Acum sunt pungi pe crengile salciei, sticle și doze de bere printre pietre și bucăți de haine blocate pe sub apă. Cursul rapid al Jiului le face să pară niște alge de diverse culori, roșii, galbene, albastre, verzi... Păcat că sunt doar niște gunoaie. Nu e nimic frumos în ele. În fiecare an, încă de când eram în generală, în Săptămâna Altfel, mergeam zeci de copii din școală să adunăm din gunoaiele de pe marginea Jiului. An de an. Și, an de an, se strângeau la loc în câteva luni. Unii oameni chiar nu prețuiesc deloc orașul ăsta. Mai bine zis, nu prețuiesc deloc planeta asta. Nu se prețuiesc pe ei.

Revin pe stradă și continui drumul. Nu-mi ajungea că îmi e cald, mi-a trebuit mie să mă uit la Jiu, să mă enervez! Curg apele pe mine acum! Deșteaptă mai sunt! Mai e și grea plasa asta! Nu putea mama să pună doar pâine, a trebuit să-i pună și țuică... Doar știe cât de urât face la băutură... Și, mai ales, știe că nu are control. Când se pune să bea, bea până se face lemn. Țin minte și acum ce a făcut în urmă cu ceva vreme din cauza băuturii.

Aveam 14 ani. În a doua zi de Paște, m-am dus la unchiu' Gelu și mătușa Violeta să le duc doi cozonaci făcuți de mama, unul cu mac și unul cu nucă. Ce bine miroseau! În răcoarea dimineții, izul dulceag se întindea la câțiva metri în jurul meu, acaparându-mi simțurile olfactive. Urma să-i chem la noi, cum se cuvine. O

masă în familie, de Paște. Ajungând în dreptul porții, am remarcat că nu e nimeni în curte. În general, mătușa mea stătea dimineața pe prispă și tricota. În zilele când copiii mergeau la școală, stătea neclintită de pe la ora șapte până la ora opt, când mergeau și ultimii elevi întârziați, și îi privea. Îi privea îndelung. Multă vreme nu am înțeles de ce face asta. Am crezut că nu mai are somn din cauza vorbitului zgomotos al copiilor ce mergeau împreună spre școală. Ulterior, mi-a spus mama că nu am niciun văr tocmai fiindcă mătușa mea nu poate să facă un copil. Stătea de luni până vineri și admira elevii ce treceau cu ghiozdanele pline. Într-o zi, chiar pe când treceam eu prin dreptul casei, am văzut-o că plânge mâhnit. Am salutat-o ca în fiecare zi, dar de data aceea mi-a răspuns cu un glas înăbușit. Oare chiar atât de mult își dorea un copil? De ce ai vrea atât de mult un copil? Eu nu vreau copii când voi crește, prea multă bătaie de cap. Deși, când eram mică, ziceam că vreau să am trei copii, tripleți chiar! Habar nu aveam ce înseamnă asta pe atunci. Sunt sigură că și unchiu' Gelu ar fi vrut copii, fiindcă mereu zicea că vrea un urmaș. Voia pe cineva care să ducă numele mai departe. Zicea că munca e în zadar dacă n-ai cui să i-o lași în viitor. Probabil avea dreptate. Dar, în același timp, mai contează ce se întâmplă cu lucrurile noastre după moarte? Nu luăm nimic din toate astea cu noi. Muncim o viață ca să plecăm ca la naștere: goi.

Am intrat în curte și am fost întâmpinată de Cuți. Lătra și dădea de zor din coada lui stufoasă, de bucurie că mă vede. Mereu mă opream să mă joc cu el și să-l mângâi și, atunci când aveam, chiar îi dădeam și de mâncare, dar de data aceea mâinile îmi erau ocupate cu cozonacii, așa că m-am îndreptat spre casă. Apropiindu-mă, am auzit pocnete și țipete din interior. Am lăsat repede cozonacii pe masa din fața casei și am intrat în antreu, unde ușa era larg deschisă. Sunetele se auzeau dinspre sufragerie.

— Că nu vrei, de aia! se auzea vocea tulbure a unchiului meu. Nu ești capabilă să faci nimic!

Se auzeau țipetele mătușii mele și multe trântituri. Îmi era frică să intru în sufragerie, nu știam ce să fac. Nu mai trecusem prin așa ceva, iar frica mă învăluia complet. Mă întrebam de ce ar țipa unchiu' Gelu la mătușa Violeta. Nu aveam idee. Și tata, și mama se mai certau din când în când, dar, dacă tata se răstea la mama, ea pur și simplu pleca de lângă el. Și se calma în câteva minute. Până în acel moment, nu-i auzisem niciodată să se certe. Și chiar nu-l auzisem vreodată pe unchiul meu țipând.

— Gata, Gelule! țipa mătușa mea. Ai băut prea mult, tu te auzi ce vorbești? Cu ce ți-am greșit eu?

— Cu ce... cu ce ai greșit? Îți zic eu... cu ce ai greșit! Oaia care nu dă lapte se taie! Un copil nu ești în stare să-mi faci! Ce-am greșit eu... să am o femeie stearpă?